

NEMEZIS

A SZERETETT ELLENSÉG

ANNA BANKS

Dream
válogatás

NEMEZIS

A SZERETETT ELLENSÉG

Mit tennél, ha beleszeretnél az ősellenségedbe?
Sepora hercegnő az utolsó Kovács az öt királyságban – spektórium árad belőle. Amikor apja pusztító tervet eszel ki a felbecsülhetetlen értékű vegyület segítségével, a lány tudja, hogy két választása van: vagy meghal, vagy elmenekül. Végül egy kalandos út után eljut Theoriába, az ellenséges királyságba. Itt azonban olyan történések sorozata indul meg, amire cseppet sem számított...

Nem gondolta volna, hogy királyi szolgaként köt ki, titkolva valódi kilétét és különleges képességét. Azt sem, hogy a király, a fiatal Tarik, erős, jóképű, figyelmes, határozott és eszeveszettül vonzó. Azt sem, hogy mindennek köszönhetően végzetesen beleszeret. Azonban túl sok minden forog kockán ahhoz, hogy engedjen az érzelmeinek: egy közelgő háborút kell megakadályoznia, amelyben nemcsak a szerelem, de minden más is elveszhet.

Anna Banks egy Niceville nevű városban nőtt fel a Floridai-félszigeten. Hét gyerek közül ő volt a legkisebb, úgyhogy hihetetlenül elkényeztették. Mielőtt írni kezdett volna, dolgozott bankban, és volt pincérnő is. Imádja a régi filmeket és a sült csirkét, de utálja az edzést és az édesgyökeret. Anna a Szirénia öröksége-sorozat szerzője.

A könyv a Nemezis-sorozat első része.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.annabanksbooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A könyv cselekménye lebilincselő és magával ragadó. A szenvedélyes románc a kedves, szexi Tarik király, illetve a bátor és vakmerő Sepora hercegnő között szenvedélykeltő és szívmengető.”

School Library Journal

„Ebben a műben a romantikus regény keveredik a fantasyvel. Olyan témák kerülnek elő, mint az összefogás, a bizalom, a személyes értékek vagy az önfeláldozás. Izgalmas, döbbenetes és elgondolkodtató.”

Booklist

„Anna Banks egy egyedi, intrikával teli világot alkotott, melybe beleálmodott mágikus lényeket, háborút, romantikát, igazságot és hazugságot.”

Amazon

„Egy érdekesítő futurista fantasy, ahol a világ energiaforrásának sorsa egy rivális herceg és egy hercegnő kezében van.”

Goodreads

„Ez a könyv azért különleges, mert egy egyedi világot tár az olvasó elé. Jól kidolgozottak a karakterek, érdekes az alapfelvetés, és olyan cliffhangerek vannak benne, amelyektől az olvasó falja az oldalakat.”

VOYA

ANNA BANKS

NEMEZIS

A SZERETETT ELLENSÉG

— részlet —

1.

S E P O R A

HA NEM LENNÉK ILYEN GYÁVA, LEVETNÉM MAgam Nuna hátáról Odalentre, az alattunk elnyúló mélységbe. Szándékosan esnék le, fejjel előre, egyenesen neki a legsziklásabb résznek. Ebből a magasságból fájdalommentes lenne és gyors.

Megakadályozná a háborút.

De nincs hozzá merszem, és arra ösztökélem Nunát, a szerpenemet, hogy egyre magasabbra szálljon, a reggeli köd és a hegycsúcsok fölé, melyek ott magasodnak a felkelő nap előtt, és árnyékot vetnek Odalentre, akár a sötét felhők. Á, Odalent: az a tiltott terület, amely pont a hegyeink alatt terül el. A hegyek alatt, melyeket családok vagy rokoni kapcsolatban állók klánjai birtokolnak. Kötéllétrák lengedeznek a szélben egészen a mélybe, néhol belevesznek a magas fűbe. Ha épp nem menekülnék Serubelből, a királyságból, amely az otthonom, akkor megragadna mindennek a szépsége. Nagyon magasán járok, szinte az ég boltozatánál. Lenézve visszagondolok régi, egyhangú életemre. Futottam a fűben, kavicsokat dobáltam a Nefari folyóba Nuna biztonságos hátáról, és átszaladtam a hegyeket összekötő hullámzó kötélhidakon.

Hát igen, bármikor máskor csodás kirándulás lenne ez az út, egy kis kitörést jelentene a spektóriumkovácsolásból. Bár-

mely más napon élvezném a repülés szabadságát, a Nunával töltött időt, és a napban rejlő végtelen lehetőségeket.

De ma sok minden véget ér, és én máris gyászolok.

Gondolataim az alattunk húzódó mélységnél járnak, mélyen a földi köd és a Nefari folyóba zubogó vizesések alatt. Ott kellene hevernie véres, szétmarcangolt, élettelen testemnek. Ettől csak erősebben kapaszkodom Nunába.

Serubel szentjeire, inamba szállt a bátorságom.

Anyám mást hitetett el velem: hogy sokkal több bátorság kell ahhoz, hogy elbújjunk, és az Alantasok között éljünk az ellenséges királyság, Theoria legszegényebb szegletében, ahol az életkörülmények zordak, lakói általános hangulata pedig még inkább az. Azok a serubeliek, akik ott élnek, többé nem rabszolgák, a mély szegénység tartja őket theoriai uralom alatt. Ha megengedhetnék maguknak, visszatérnének a szülőföldjükre. Ha megengedhetnék maguknak, újra Serubel polgárai lehetnének.

De nekem nincs meg ez a szabadságom. Sosem térhetek vissza. Addig nem, míg apám le akarja igazni a királyságokat. Addig nem, míg nálam van az, ami ahhoz kell, hogy ezt megtehesse.

Nuna moco rog alattam, miközben könny gördül le az arcomon. Ugyanúgy ismeri az érzéseimet, ahogy én az övéit. Nuna gyönyörű, még akkor is, ha Védelmeső. A legtöbb ilyen szerpen rusnya, nemcsak idomításuk alatt szerzett durva sebhelyeik miatt, hanem mert színük olyan zöld, mint a takony, ami az orrunkból folyik nátha idején. Hegyes farkuk és hasuk vastag bőre inkább bütykökre hasonlít, nem a másra használt szerpenek csillámló, gyöngyházfényű pikkelyeire. Arckifejezésüket vaddá rajzolta a természet: csupa felvont szemöldök és szinte emberi, haragos száj.

De számomra Nuna sosem lehetne ronda. Talán azért, mert már tíz éve foglalkozom vele, amely idő alatt testem súlya már természetes nyeretget vájt a nyakára, épp a feje mögött.

Nagyapám mindig azt mondogatta, hogy az idő megnöveszti a dolgokat, mint a fákat, a gyerekeket és a szeretetet. Talán mert olyan sok időt töltöttem vele, a szeretetem elhomályosítja Nuna hibáit. Ó, de mindig is így volt. Még alig értem apám derekáig, amikor bejelentette, hogy attól fogva a biztonságunk érdekében az egész királyi család Védelmezőkön lovagol majd. Jól emlékszem arra a napra, bár még felfogásom a világról jól tükrözte a koromat. Tudtam, hogy Serubel népe feldúlt, és hogy apám tehet róla. A rendelkezése sokként ért mindenkit. Egy olyan király, aki egy Védelmező oltalmára szorul, aggodalomra ad okot, különösen mivel csupán nem sokkal azelőtt vettek papírra egy törekeny gazdasági megállapodást Serubel és Theoria között. Rideg szerződés volt ez, mely azonban békét ígért, így mi szüksége lehetett őfelségének ilyen hirtelen Védelmező szerpenekre? Enyhe kifejezés, hogy népünk nyugtalanodni kezdett. De a királyságban senki sem volt döbbenetesebb, mint én, a csendes, hatusztendős hercegnő, aki úgy általában tartott a szerpenektől, a Védelmezőktől pedig halálosan rettegett. A politika a felnőttek dolga, de Védelmező szerpeneken lovagolni nagyon is jogos aggodalom egy gyereknek.

De Nuna szinte a legelejétől másnak tűnt. Zöld színe kissé sötétebb volt, mint a többi Védelmezőé, a páfrányok reggeli harmattól sötétlő leveleire emlékeztetett. És bár megvoltak a szükséges sebhelyei, melyeket az idomítása közben szerzett, hogy óvja királyi lovasát, gondoskodtam róla, hogy azokat ellássák, és rendszeren begyógyuljanak, így kevésbé voltak feltűnőek, mint a többi Védelmezőé.

Amikor meglát, Serubel hófödte csúcsaira esküdnek, hogy mosolyog.

Most szórakozottan megsimogatom a fejét, miközben a királyság peremét kémlelem a horizonton. Ahol véget érnek Serubel hullámozó füves mezői, ott kezdődik a theoriai sivatag. Nem, ez nem teljesen igaz. A királyságok gyakorlatilag nem határosak egymással. A birodalmak közt húzódik a Hontala-

nok-völgye. Hatalmas, elhagyatott homokteknő, tele tuskés bokrokkal és semmi értékessel. Olyan barátságatlan és kopár, hogy egyik királyság sem tart rá igényt. Senki sem tudja, hogyan jött létre a teknő, vagy mi fosztja meg az élettől, hogy Serubel buja zöld füve miért adja át a helyét a homoknak, aztán az aszott növényeknek és a szúrós túskebokroknak. Még a legintelligensebb theoriai tudósok sem tudják megfejtetni a rejtélyt, ezért hát azt suttojják, hogy a jelenséget egy átok okozza. Ahogy Nuna biztonságos hátáról lenézek a Hontalanok-völgyére, meggyőzőm magam, hogy tényleg átok műve. De akár átok, akár nem, át kell kelnem a völgyön, hogy eljus-sak a theoriai sivatagba – ami szerintem már magában kész átok.

Sejtelmem sincs, ki élne önszántából ilyen száraz, lehangoló helyen.

Talán illik hozzám, hogy egy ilyen nyomasztó, kopár hely-re szökjek. Ha már élek, akkor azt a theoriai Alantasok között tegyem, hogy nap nap után küzdenem kelljen az ételadagért és szállásért, hogy saját éhségem és szomjúságom rabszolgájává váljak.

Igen, így illő. Illő, és ezt kívánom magamnak. Jobban sze-retném ezt, mint az örökkévalóságot cellám hideg zugában tölteni, amit apám szánt nekem. Jobban vágyom erre, mint az aggodalomra, hogy apám hamarosan belefárad a lázadásom-ba, és a cellám helyett talán kínzással venne rá a spektóriumbá-nyászatra. Inkább bujdokolok elhagyatottan, szegénységben, akár az Alantasok negyedeiben, akár a Hontalanok-völgyében, minthogy több ezer élet száradjon a lelkemen mind az öt ki-rályságban.

És a szentek bocsássanak meg nekem, de inkább bujdoko-lok, minthogy véget vessek az életemnek.

Nuna észreveszi előttünk a határt. Minden serpent úgy idomítottak, hogy álljanak meg, ha meglátják. Lelassul, három pár szárnya elkapja a szelet, mozgatnia sem kell. Duruzsolok

a füléül szolgáló kis nyílásba, és megparancsolom, hogy szálljon le oda, ahol a fű lassan beleveszik a terpeszkedő homokba. Burjánzó tövisbokrok őrzik a völgyet.

Nuna ennél tovább nem jöhet. Ha apám kerestetne, könnyen észrevennének, mert vele a levegőben kellene haladnom, nem gyalog. Túl nagy ahhoz, hogy irányítani tudjam a bozótban. Egyedül azonban elbújhatok, persze óvatosan, a levegőből felismerhetetlenül, a földön észrevétlenül.

Így a legrosszabb átkelni a völgyön, ám ez a legjobb esélyem a menekülésre. Így hát a bozót szélénél leszálok Nuna hátáról.

A térképem szerint Theoria eltörpül a többi királyság mellett, és leginkább sivatagból áll, ezért a lakosság Anyarban összpontosul, ahol a Nefari folyó kiszélesedik, és keresztülvág a városon. Követni fogom a folyót a fővárosig. Azt teszem, amit anyám kért, és magamévá teszem ezt az újfajta életet. Anyám a legjobbat akarja nekem, de egyben azt is, ami Serubelnek a legjobb.

És Serubelnek az a legjobb, ha én sosem térek vissza.

Megkerülöm Nunát, hogy szembenézzek vele. Megvakarom az orrát, erre felcsapja a farkát örömeiben. A szerpeneknek csak szárnyuk van, se kezük, se lábuk, se patájuk, se karmuk. Nincsenek végtagjaik, amivel megvakarhatnák magukat ott, ahol viszket, vagy amivel tisztálkodhatnának, ezért különösen hálásak azért, ha alaposan végigdörgölik őket. Élvezik, ha simogatják, fürdetik, megérintik a testüket. Lehet, hogy félelmetesnek tűnnek, különösen a Védelmeszők, de lovasaikkal – akikhez kötelék fűzi őket – gyengédek, mint pillangók a lágy szellőben.

És nekem hiányozni fog az én Nunám.

Pikkelyes orra hegyéhez dörzsölöm az orrom, ami biztosan mulatságos látvány. Apámnak nem tetszene. Lehet, hogy még anyám is a szemét forgatná. A tanítóm, Aldon pedig sóhajtozva azt mormogná, hogy: „Sepora hercegnő, az a her-

cegnő, aki háziállatként bánik Védelmezőjével, reménytelen eset.” És mivel egy szerpen olyan háziállat, ami tizenötször nagyobb nálam – csak a feje háromszor akkora, mint a testem –, az orrpuszi valóban kényes ügy. De szükségem van erre az utolsó vigaszra, a szeretete utolsó ajándékára, mielőtt útnak indulok.

Teljesen mozdulatlan, vigyáz, nehogy kinyissa a száját és előtűnjenek pengeéles fogai. Sok öltést szereztem már attól, ha véletlenül túlságosan izgalomba jött, és bár általában vigyázok is, hogy távol legyek a szájától, ez különleges alkalom.

– Eljött a búcsú ideje, drága barátom! – suttogom.

A szavak olyanok, mintha a nyelvembe haraptam volna: élesek és fájdalmasak. Nuna viszonozza a simogatást, vonaglik, hogy olyan közel kerüljön hozzám, amennyire csak lehet. Megcsúszik a háborítatlan homok bársonyos puhaságán, és elhúzódik. Ellépek tőle. Nuna számára ez nem búcsú. Fogalma sincs róla, hogy most látjuk egymást utoljára. Azt tudja, hogy valami nem stimmel, mert még soha nem hoztam ilyen közel a határhoz. De valószínűleg azt hiszi, hogy hamarosan felszállok rá, és együtt elrepülünk.

A kezemmel intek, hogy térjen vissza a karámjába a hegy túloldalára, ahová összeterelek a szerpeneket. Senkinek sem kell tudnia, hogy ma reggel kint járt. Senkinek sem kell tudnia, hogy anyám a cellámhoz reptette, hogy segítsen megszökni.

Nuna nem örül a parancsomnak, és magas hangú visítással tiltakozik. Továbbra is gyanakodva méregeti a határt, ahogy az rendjén is van. Határozottan megrázom felé a fejemet, és megismétlem a jelzést. Újabb könnycsepp fut le az arcomon, amikor elhúzódik tőlem. Aztán rám néz, pislog egyet, mintha várná, hogy meggondoljam magam.

Újra intek, hogy induljon.

Sokáig nézek utána, ahogy elsiklik a levegőben és magamra hagy. Addig nézem, míg már nem is látom. Aztán a Hontalanok-völgye és az új életem felé fordulok. Megteszem az első lépést.

2.

T A R I K

TARIK ÉDESAPJA HÁLÓTERME FELÉ TART A PALOTA legtávolabbi szárnyába. A feszültség minden mezítláb megtett lépéssel növekszik benne. A háta mögött Patra sétál csendesen, osonva, ahogy csak egy macska képes. Az állat megáll nyújtózkodni, hangtalanul ásít egy hatalmasat, amitől megfeszülnek a hátizmai, szőre aranyló árnyalata pedig megcsillan a gyertyafényben. Hatalmas mérete ellenére Tarik gyanítja, hogy ha akarná, az óriási macska akár a szelet is meglövell. A fiú megvárja, míg az ásítás abbamarad, közben ajka mosolyra húzódik.

– Nem volt muszáj velem jönnöd – közli vele, mire a macska megböki a tenyerét az orrával. Ehhez le kell hajolnia, mert a feje majdnem a fiú válláig ér. Bár késő este van, és Rashidi küldönce felriasztotta, Patra dorombol. Tudja, hogy a fiú apját látogatják meg, ahogy Tarik kiskora óta mindig, most is együtt.

Utoléri Tarikot, közben pedig elhaladnak a magas márványoszlopok és a színezett, apró spektóriumpiramisokkal díszített kő szökőkutak mellett. Végül a két oldalt álló örök között, akiknek kardjuk és pajzsuk készenlétben áll, az apja ajtajához érnek. *Bármilyen külső behatolótól meg tudják védeni az apámat* – gondolja magában a fiú keserűen. *De nem védhetik meg attól, ami benne rejlik, ami napról napra egyre gyengébbé teszi.* Még

a Líceum Gyógyítói sem tudják, mi veszi el Theoria királyának életét. Még ők is – akik a Tehetségesek közé tartoznak – tehetetlenek ezzel az új betegséggel szemben.

Két katona áll a nagy faajtónál, akik meghúzzák a díszes kilincseket, és szélesre tárják a bejáratot hercegük és a macskája előtt. A zsanérok úgy nyikorognak, hogy még a szobrokat is felébresztik odakint a hatalmas kertben.

Apja tekintélyes ágya a hatalmas helyiség végében áll. Tariknak és Patrának még egy kis időbe telik, mire odaérnek. A fiú csendesen felsétál az ágyhoz vezető lépcsőn. Int a macskának, hogy maradjon mögötte. Az állat engedelmeskedik, elterül a földön, lustán pihen az oldalán, és őt figyeli. Rashidi, Tarik apjának legbizalmasabb tanácsadója az ágy szélén ül, és fogja a király kezét. Tarik nem szívesen látja tőle a gyengédség eme ritka megnyilvánulását, nem akar belegondolni, mit jelenthet ez az apja egészségére nézve.

– A Sólyomherceg megérkezett, királyom – suttogja Rashidi.

Tarik a fejét csóválva leül a tanácsadó mellé. Egyetlen alkalomra sem emlékszik, amikor az apja Sólyomhercegnek szólította volna, amióta csak mindössze hétéves korában neki adta a címet. „Olyan éles szemmel látsz a dolgokba, akár a sólyom” – mondta akkor. „Tisztán látsz, amikor mások helyet adnak a tudatlanságnak.” A név rajtaragadt a palotában, majd egész Theoriában, és bár Tarik még most sem érzi úgy, hogy megérdemelné, ezt sosem ismerné be az apjának, aki ennyire büszke rá.

– Hadd aludjon! – javasolja Tarik, és feltűnik neki, hogy a nagy Khosi király ebben a legyengült állapotban milyen kis helyet foglal el az ágyban.

– Én hagynám, hercegem, de okkal hívatott téged – válaszolja Rashidi halkán.

– Az ok várhat – közli Tarik, de már tudja, mit válaszol majd az öreg tanácsadó. A herceg azt is kétli, hogy valóban az apja hívatta volna, inkább Rashidinek volt szüksége a ha-

gyományokra és a formalitásokra, és ez hozta őt a hálóterembe ma éjjel. Tarik el sem tudta képzelni, hogy az apja egyáltalán felébred, nemhogy kimondja a rendelkezést, mely Theoria új királyává teszi őt.

– Attól tartok, nem, felség.

– Kérlek, Rashidi! Sosem fogom megszokni, hogy felségnek szólítasz, és komolyan is gondolod. – A királyi család legközelebbi barátjaként Rashidinek része volt abban a nem feltétlen kellemes élményben, hogy már kisfiúként ismerte Tarikot. Nagyon izgága fiúként.

– Talán mégsem vagy Lingot, hercegem – nevet az öreg. – Biztosan tudnád, ha nem lennék őszinte.

Tarik felhorkan. Rashidi csak meg akarja győzni, hogy nem gondolja komolyan a „felség” megszólítást, és hogy hivatalosan nem ismeri el őt Theoria királyaként. De ahogy Rashidi mondta, Tarik Lingot: meg tudja különböztetni a hazugságot az igazságtól, és e pillanatban Rashidi igazat szólt. Valóban felségnek szólítja. És komolyan is gondolja.

– Apám fel fog épülni ebből – válaszolja Tarik, és kihallja a hazugságot a saját hangjából. Rashidinek nem kell Lingotnak lennie ahhoz, hogy tudja.

– Nem – feleli Rashidi. – A Gyógyítók szerint nem éli túl az éjszakát.

– A Gyógyítók is tévedtek már, nem igaz? – Tarik ebben azért nem olyan biztos.

Rashidi felsóhajt. Tarik érzi, hogy tele van sajnálattal. Néha azt kívánja, bár ne lenne meg a képessége, hogy ennyi mindent megértsen... még a testbeszédéből is. Rashidi mindig összeszedett, de ma éjjel alig érzékelhetően legörnyed a válla. Legyőzöttnek érzi magát. Tarik nagyot nyel.

– Édesapád azt kérte, hogy ha ma éjjel nem lélegezne többet, ne hívjuk a Gyógyítókat. Tudod, hogy mindez mit jelent, felség.

– Nem állok készen, Rashidi. – Tarik cseppet sincs felkészülve arra, hogy elveszítse az apját. Nem áll készen, hogy Theoria királyaként uralkodjon. Tizennyolc éves, és egész életében erre készítették fel, de ez mind most mit sem ér. Ennek az egésznek egy hivatalos ceremónián kellett volna megtörténnie, mely során az apja átadja a hatalmat elsőszülött örökösének. Örökösének, aki akkorra már legalább harmincéves, ha a körülmények úgy hozzák. Nem mintha ez számítana, hiszen Tarik számára a tizennyolc és a harminc év egy és ugyanaz. Egy életen át tartó felkészülés sem elég, hogy átlásson egy egész királyságnyi élő, lélegző embert, akik az ő döntéseitől függnék. A kockázatoktól, amiket vállal.

A kockázatoktól, amiket nem vállal.

– Amit az elméd még nem tud, azt a hiányosságot majd pótolja a szíved – erősködik Rashidi. – Azzal bizonyítod, hogy elég bölcs vagy az uralkodáshoz, hogy beismered, hogy még nem állsz készen rá. Az emberek szeretnek téged. Hagyd, hogy támogassanak!

Tarik mérlegeli Rashidi szavait, és végül igaznak találja őket. A tanácsadó hisz abban, hogy Theoria népe szereti a hercegét, és biztos abban, hogy ő képes királyként cselekedni. Megnyugtató, még ha csak kicsit is, hogy Rashidi ilyen határozott. Végére is, ő elsősorban az emberek szószólója, és csak másodsorban a király tanácsadója.

– A nép nem ismer. – Tarik kötelességének érzi, hogy ezt kimondja. A nép a fiút ismeri, aki az anyjára ütött. Az ügyes Lingotot. Az engedelmes fiút. De nem tudják, képes-e királyként uralkodni. Honnan is tudhatnák?

Rashidi elutasítóan legyint.

– Én jól ismerlek, fiam. Az emberek nevében szólok. Nem okozol majd csalódást. – Ez az igazság, vagy legalábbis az, amit Rashidi őszintén annak hisz.

Tarik leteszi egyik kezét apja lába mellé a takaróra, és rátámaszkodik. A király gyengén zihálva veszi a levegőt, és a fiú

biztosra veszi, az sem segít, hogy ennyire forró és száraz itt a levegő. Az orrából vér szivárog, amit Rashidi felitat egy nedves kendővel. A füle és a szája már nem vérzik annyira, de Tarik biztosra veszi, hogy azért, mert már nem maradt sok vére.

Rashidinek igaza van. Már nem tart soká.

– Mit mondok majd Sethosnak? – suttogja Tarik. Öccse, Sethos most múlt tizenöt esztendő, és apjuk őt szerette a leginkább. Sethos igazi apja fia. Knosi király nagy harcos volt, és Sethos is az lesz, sőt, már most is az. A Líceumban tanulja mesterségét a többi Majai Tehetségessel együtt. Tanítói elégedettek az előremenetelével, és az apjuk is. A király biztosan nem örül, hogy nem látja a kisebbik fiát.

Itt az ideje, hogy Tarik hazahívja Sethost. Öccse itt akar majd lenni, amikor az apjuk meghal. Már eddig is nehéz volt távol tartani, de a király ragaszkodott hozzá, hogy maradjon a Líceumban. Sosem hitte volna, hogy a betegség ilyen gyors lefolyású lesz.

– Majd hívatom, felség – bólint Rashidi. Rövid szünet után folytatja: – Elmondod a népnek, mi vitte el a királyt?

Tarik képtelen dönteni. Sokat gondolkodott ezen, és gyötörte a bűntudat. Mert ha azon aggódik, hogy mit mond majd a népnek, akkor biztosabb abban, hogy az apja meghal, mint azt beismerné. De közben csak az jár a fejében, hogy ennek a gondolatnak nem fordíthat hátat.

– Attól félek, ki fog törni a pánik – mondja ki végül. Hisz a nép az erő és hatalom mintaképeként látja az apját, ahogy az fáraójuknál rendjén is van. Úgy okoskodhatnak majd, hogy ha Knosi királyt elvihet egy ilyen betegség, ők még csak védekezni sem tudnak ellene. De nem ez az igazság? Ha a betegség ujjai ilyen messzire is elérnek, akkor senki sincs biztonságban. – Ha viszont nem szólok nekik, akkor attól tartok, nem szentelnek majd ennek olyan figyelmet, mint kellene. Élnék tovább az életüket, mintha a királyt valami közönséges betegség vitte volna el. Mi lesz, ha a kór továbbterjed? – Apja csak nemrég tért vissza a déli királyságból, Wachukból, ahol az ottani

türkizbányászat folytatásáról tárgyalt. Könnyű lenne elhitetni a néppel, hogy ott szedett össze valamit, hiszen a wachuki orvoslás legjobb szándékkal is primitív. Gyakoriak ott a betegségek, ez pedig Theoria polgárai számára köztudomású.

De a Gyógyítók minden idegen fertőzést kizártak. Az apja valami újat kapott el, valamit, amit még sosem láttak. Persze ha utasítja őket, egy szót sem beszélnek róla.

– Az embereknek nem kell annyira törődni ezzel, mint a Gyógyítóknak – vélekedett Rashidi. – Nem lenne bölcs, ha hírek kelnének szárnyra egy olyan kórságról, amit Gyógyítóink még nem tudnak kézben tartani.

Még nem.

– És ha az embereken megjelennek a tünetek? – Csak néhány eset történt eddig, és mind a palota falain belül, így könnyű volt kordában tartani. Könnyű volt, míg az apja el nem kapta. Tarik emlékszik a napra, amikor az apjának először eredt el az orra vére. A király legyintett rá, elutasította, mintha egy katona vagy szolga lenne, mintha az ilyesmit irányítani lehetne egy parancsszóval. „Ez csupán egy kis kellemetlenség” – közölte. „Rögvest hívassatok egy Gyógyítót, hogy állítsa meg!” A Gyógyítónak két idegőrlő órába tellett, hogy elállítsa a vérzést. Aznap éjjel az apja arra ébredt, hogy vér patakzik a füléből. Attól kezdve egyre fáradtabb lett, és még az ételt is visszautasította, amitől több energiája lehetett volna, mert a legkisebb morzsát is felöklendezte. A hatalmas, testes ember, aki saját maga képezte ki az őrségét, egy héten belül köpenyt viselő csontvázzá sorvadt.

Tarik nagyot nyel.

– Addigra a Gyógyítók meglelik a gyógymódot. Mindig meglelik, felség.

De Tariknak ez cseppet sem tetszik. Nem épp a legjobb módja elkezdni az uralkodását új királyként, ha egy ilyen halálos veszélyt titkol el a nép elől. Arról nem is beszélve, hogy a Lingotok tudni fogják, hogy valami nincs rendben. Az igaz-

ságot mindig el lehet ferdíteni, de ők érezni fogják a palotából érkező ámitást. És ugyan annak milyen üzenete lenne?

– Mi mást kíván még ma este tőlem, felség? – Úgy látszik, Rashidi tisztában van vele, hogy e pillanatban semmiről sem győzheti meg Tarikot. Gyakran megérzi, hogy mikor nincs több haszna, és olyankor kimentti magát. Most már egyértelmű, hogy Knosi király nem fog magához térni, hogy hivatalosan utasítsa leghűbb tanácsadóját.

– Egy csodát – sóhajt beletörődően Tarik.

Rashidi ezután magára hagyja a fiút, egyedül a gondjaival és aggodalmaival. Egyedül az apjával, még egyszer utoljára.

3.

S E P O R A

A TŰSKÉK HÚZZÁK, TÉPIK SZOLGARUHÁMAT AHOGY átvágok a Hontalanok-völgyén. Anyám azt mondta, nem lenne jó, ha királyi öltözékben menekülnék. Az ösvény eléggé kitaposott, ezért arra következtek, hogy valami szokott errefelé járni, bár nem gyakran, mert a homokot csak néhol tartkítják lyukak. Nem, ezt az ösvényt már jó rég nem használták. Nekem nem is számít. Ha megtámadnak, meg tudom védeni magam. Anyámtól kaptam egy tört és egy kardot, és kiképeztek az emberek elleni harc minden apró részletére. Ami azt illeti, minden serubeli nőt kiokítanak kardforgatásra tizenhárom éves korukban. Aldon szerint a többi királyság barbárságnak tartja, hogy elvárják a nőktől, hogy harcoljanak, de apám ragaszkodik hozzá, hogy nem szakít ezzel a hagyománnyal, tekintettel a bizonytalan időkre. Gondolom, ha meg tudom védeni magam egy embertől, akkor egy ostoba állattól is, aki nem érzi majd, mi lesz a következő lépésem. Nem is aggaszt annyira, hogy feltétlen az ösvényen kell maradnom, inkább az a fontos, hogy a Nefari folyót kövessem. Térkép nélkül is megtalálom Theoriát, csak a folyó legyen tőlem mindig jobbra. Az ösvény csak segít eligazodni a bozótosban, míg elérem a sivatagot és a királyság határát.

Theoria. Új otthonomon töprengve járom a Hontalanok-völgyét, próbáltam elképzelni mindazt, amit Aldon, a tanítóm igyekezett beleverni a fejembe a történelemórákon. Azt hiszem, valahogy így szólt:

Réges-rég az akkori serubeli király és legfőbb tanácsadója összetűzésbe keveredett. A tanácsadó (akinek neve nemzedékek hosszú sorát élte túl az írnok tekercsén, csak hogy ebben a pillanatban elszálljon korlátolt emlékezetemből) elvált a királyától, és a serubeli nép majd egyharmadát a Hontalanok-völgyén túlra vezette, a sivatagba. Eltökélte, hogy követőivel – akik theoriaiaknak nevezték magukat, mert hajlandóak voltak sok hatékony uralkodással kapcsolatos teóriát kipróbálni – még a durva életkörülmények között is képesek lesznek egy Serubelnél minden tekintetben jobb királyság polgáraivá válni. Serubel nagy gondolkodói közül sokan csatlakoztak a főtanácsoshoz, köztük nem más, mint Serubel hercegnője is. Sőt, feleségül is ment a főtanácsoshoz – ő, igen, Vokornak hívták –, és mellette maradt, míg létrehozta a királyságát. De a házasság és az uralom boldogsága nem tartott soká, az aszszony meghalt egy hónappal az után, hogy feleségül ment hozzá.

Amikor Serubel királya értesült a lánya haláláról, Vokort hibáztatta, hogy a lánya fülébe duruzsolva rávette, hogy elhagyja biztonságos otthonát. A király azonmód útnak indult a sivatagba, hogy háborút indítson Vokor ellen. De Vokor tapasztalatlan serege valahogy győzedelmeskedett. A szóbeszéd szerint az egykori főtanácsos gátlástalan trükköket és fekete mágiaát is bevetett a győzelem érdekében. (Aldon, aki nem ad hitelt sem a mágiaának, sem a szokatlan trükköknek, azt gyanítja, hogy Vokor egyszerűen számított a király támadására, és mivel mellette volt a haditanácsban, ismerte a legvalószínűbb lépéseit, és keményen visszavágott.) Vokor ráadásul foglyul ejtette a serubeli sereg felét is. Azonnal rabszolgának nyilvánította és dologra fogta őket Anyar városában és azon túl

álló nagy piramisoknál. (Azt beszéljük, Vokor hitt abban, hogy nagyra becsült Gyógyítói gyógyírt találhatnak a halálra, ezért építette a piramisokat, és így ott tartotta a halottakat, köztük szeretett hercegnőjét is, míg újra feléledhetnek. Aldontól kapott történelemleckém szerint ez még nem történt meg.)

Mindenesetre a vereség keserű ízt hagyott serubeli őseim szájában, és Serubel azóta is ellenségének tekinti Theoriát. Bár a tényleges harc véget ért, és újraindult a kereskedelem, rideg és udvarias nyugtalansággal kereskedtünk a spektóriummal a gazdag Theoria áruíért. Azt is rebesgették, hogy Knosi király szabadon engedte a serubeli rabszolgákat, és bátorította őket, térjenek vissza hazájukba. És bár Aldon ezt nem hiszi, apám vehemensen állítja, hogy az a rendelet is valamiféle csalárdság, mert miért is maradna egy rabszolga Theoriában, hogyha visszatérhetne királyságába.

Mivel most az Alantasok negyedébe menekülök, ahol a serubeli rabszolgák felszabadított utódai élnek, dolgoznak és meghalnak, erre a kérdésre választ akarok találni. Aldon gyanítja, hogy az ottaniak életük terhének rabszolgái, és más uruk nincsen.

Tisztában vagyok vele, hogy nem kell a népemhez hasonlóan élnem Theoriában. Spektóriumkovács vagyok, az utolsó Kovács, és elő is tudnék állítani az elemből éppen eleget ahhoz, hogy nagyon gazdag legyek a királyságban. De a gazdagság több, mint szép ruhák és díszes szekerek. Figyelem, sőt, alapos szemmel tartás is jár vele. És figyelő tekintetek keresztüzében a képességem mindenki számára veszélyt jelent.

Aldon szerint kovácsképességem hatalmat ad a kezembe. Talán ez igaz is, de a körülmények tükrében nem más, csak magányos teher. Senki sem tudhatja meg, hogy csak én rendelkezem a kovácsolás képességével. Sőt, azt sem tudhatja senki, hogy ez egy egyszerű ember birtokában van. A világnak továbbra is azt kell hinnie, hogy a spektóriumot Odalent mély barlangjaiban bányásszák Serubel egy titkos pontján.

És utolsó Kovácsként senki sem osztozhat a feladatomban, hogy óvjam a spektóriumot az ártó kezeztől. A spektórium Kovácsa vagyok, én lettem az utolsó védelmezője.

Hamarosan leáll majd a spektóriumkereskedelem. Apám ki fog fogyni belőle, ha nem vagyok ott, hogy gyártsak neki. Ha elmegeyek, az megakadályozza a háborút, de a kereskedelmet is. Hogy marad életben Serubel kereskedelem nélkül? És hogy maradhatott volna életben Serubel, ha maradok, és eleget kovácsolok egy hatalmas háborúhoz? Apám mohón vágyik a hatalomra, semmi sem állítja meg, hogy megszerezze, amit akar. Földig rombolná Theoriát, és a népe ott hajlongana a lábainál. És ki tudja, akkor véget érne-e a háború. Talán apám kiterjeszteni a hatalmát mind az öt királyságra, és országát egészen az óceánig nyújtaná Pelusiától északra. Emberek halnának meg. Apám gyilkolná meg őket, és én adnám hozzá az eszközt. Így hát csak megyek tovább.

Újra és újra végigpergetem a fejemben a történelemleckét, és letérdelek a földre. A Hontalanok-völgyében tűz le rám a nap, miközben puszta kézzel lyukat ások a homokba. Csupán órák teltek el, mióta legutóbb kovácsoltam, és bár még hosszú ideig nem ájulnék el a bennem gyűlő és engem gyengítő erőtől, a lehető legtöbbet ki akarom engedni, míg egyedül vagyok, és elrejthetem a képességemet. Ráadásul kovácsolni, majd eltüntetni az eredményét, jó ürügy a pihenésre. A forróság kimerítőbb, mint hittem, különösen a hosszú, egyszerű cselédruhában. És még be sem tettem a lábam a theoriai sivatagba. A fejemről verejték csorog végig a nyakamon, majd le a hátamon. Ha a theoriaiak olyan okosak, mint amilyen hír jár róluk, barátságosabb lakhelyet is választhattak volna. Ha még ennél is sokkal melegebb lesz, nagyon ostobának fogom gondolni őket.

Apám mindig azt hajtogatta, hogy túl büszkék, hogy beismerjék együgyűségüket. Talán néhány dologban igaza van.

A növekvő forróság elég, hogy még jobban hiányozzon nekem az én Serubelem – a hús hegyek és a sziklák, amiket

befutnak a vad orchideákkal, orbáncfüvekkel és mécsvirágokkal teli indák, amelyek olyan élénk színűek, mintha maguk is spektóriumból teremődtek volna. A vízmosások illata; ahogy a levegőt betölti a virágzó tavasz aromája. Hiányzik, hogy át-fussak a hegyek között veszedelmesen ringatózó kötélhidakon. Az a röpké érzés, hogy repülök, amikor a lábam elemelkedik a biztos talajról. Mi lehet az öntelt Theoriában a kifinomult gépek és bonyolult találmányok között, ami szebb egy egyszerű, ragyogó vízmosásnál? Ahhoz képest, hogy elvileg övék a legesesebb királyság, sok mindent nem vesznek észre, míg a tudást kutatják.

Elúzódom a fejemből Theoriát és fennhéjzását, miközben mélyen magamból előhívom a folyékony elemet, és a tenyerem felé irányítom. A spektórium gyöngyökben bukkan elő, mint a veríték a homlokon. Összegyűlik a tenyeremben a szivárvány minden színében, amik összefolynak, és egyszerre ragyognak fényesen, fehérén és fémesen. Üdítően hat rám, hogy kieresztem a hideg energianyalábot, ami megnyitja a pórusaimat és kiömlik rajtuk, mintha egy kút csapja lennének. Mivel a spektórium vonzza a spektóriumot, felgyülemlik a kezeim között, és statikus elektromossága engedí, hogy ott áramoljon. Gömbbé formálom és megbököm, próbálom eldönteni, hogy csak betegyem-e a földbe, vagy csináljak vele valamit. Észre sem veszem, és megalkotom a repülő Nuna apró szobrát. Nyújtom, simítom az áramló spektóriumot, mielőtt megszilárdulna. A hüvelykujjammal nyomogatom és formálom az anyagot egy másolattá, ami akkora, mint a karom. A szárnyakat a legnehezebb megformálnom, a lehető legvékonyabbá gyúrom őket, és rájuk fújok, hogy hamar kihűljenek.

Tényleg gyönyörű az én miniatűr, ragyogó Nunám. Úgy döntök, megtartom ezt a kis szobrot, így magammal vihetem őt az útra. Ezzel szembeszállok anyám utasításával és igazából a józan eszemmel, de amikor elkészül a szeme, tudom, hogy útítárspótlék lehet számomra. Féltreteszem a homokba, hogy

kihúljön, közben pedig még több folyékony spektóriumot tesz a kicsi és mély gödörbe. A Hontalanok-völgyének forráságában a tócsa lassabban hűl ki, de idővel megdermed az alján, majd teljesen megszilárdul, miközben megtöltöm a gödröt élénk, olvadt energiával.

Energiával, amit életem végéig el kell rejtenem a világ elől.

Mégsem tudom szívből sajnálni. Volt idő, amikor nem értették a spektóriumot, és a királyságok életben maradtak nélküle. Serubel a hegyek természet adta védelmének és menedékének hála, Theoria pedig a tudományok, a számok és az építészet terén elért eredményei miatt. Hemut az őszintétlenség rövid pillanatai és a jéggel borított földön való túléléssel eltöltött idő és a megszerzett tapasztalatok miatt. Wachuk, mert népének – primitív természete miatt – csak a legalapvetőbb szükségleteik voltak, és békés nézeteket vallanak. És Pelusia az óceán közvetlen közelsége miatt, ami halat hoz magával, és lehetőséget, hogy idegen királyságokkal kereskedjenek. Őszintén szólva Pelusiát sosem számítom az öt királyság közé, mert olyan távol van északon, és a lakói teljesen elzárkóznak tőlünk. Pelusiát már akkor sem érdekelte a spektóriumkereskedelem, amikor felismerték, hogy nagy energia forrása.

Minden királyság életben maradt a spektórium előtt – emlékeztetem magam. Ismét túl fogják élni.

Miután az elem teljesen megszilárdult, betemetem a gödröt, és szétterítem körülötte a homokot. Gondoskodom róla, hogy letaposam, és lábnyomokat hagyok abba az irányba, amerre tartok. A süvítő sivatagi szél hamarosan minden bizonyítékát eltünteti annak, hogy a homokot felzavarták. Vájakat fúj, olyanokat, akár a csúcs felé haladó lépések. A homok elfedi majd a gödörből áradó fehér ragyogást is.

Iszok egy kortyot a kulacsomból, és még egyszer Theoria térképére pillantok. Remélem, hogy talán most valami változott, talán már közelebb vagyok Anyarhoz, mint eredetileg hittem. De ha még mindig a Hontalanok-völgyében vagyok,

akkor sokkal messzebbre kell eljutnom. Egy röpké pillanatra honvágyam támad, mert még közelebb vagyok a kényelmes kastélyomhoz és Nunához, mint új otthonomhoz az Alantasok negyedében, Theoriában.

Egyetlen vigaszom, hogy apám már többé nem érhet el. Ahogy anyám is mondta, sosem fogja gyanítani, hogy legnagyobb nemezise, Theoria felé tartok, a királyság felé, amely táplálja gyűlöletét. Az Alantasok negyedében, ahol még mindig ott élnek a régi háború felszabadított rabszolgái, eszébe sem jutna keresnie. Azt sem gyanítja majd soha, hogy anyám segített. Apám számára anyám lelenc, szolga, aki címet kapott. Anyám azt teszi, amit mondanak neki. Nem, anyám nem szegülne ellen apámnak. Bolond lennék, ha azt hinném, hogy valamiféle anyai szeretetből segített megszökni. Őt Serubel sorsa aggasztja. Apám azt fogja hinni, hogy a Nefariba vettem magam, mélyen a meredek sziklára nyíló cellám alá. Halottnak hisz majd.

Jaj, csak ne lenne olyan kapzsi! Bár megelégedne a saját királyságával ahelyett, hogy újakat akarna meghódítani. Bár hallgatna a józan észre! Akkor el sem indultam volna nyomorúságos utazásomra.

4.

T A R I K

TARIK MEGRAGADJA A KIRÁLYI SZEKÉR SZÉLÉT, és felpillant a feje felett összegyűlt felhőkre. Tudja, hogy nem fog eleredni az eső, hisz Theoriában sosem esik, de úgy tűnik, még az ég is elismeri, hogy nagy veszteség érte a királyságot Knosi király halálával.

Mellette Sethos mereven áll, álla megfeszül. Az öccsének már régen kellett viselnie a királyi család szertartásos arany- és ezüstszínű testfestését. Ami azt illeti, anyjuk temetése volt az utolsó ilyen alkalom, és mivel akkor csupán kisfiú volt, még azelőtt elkente a festéket, mielőtt elindult a gyászmenet a palotából a piramisok felé.

– Biztosan a legjobb balzsamozókat hívtad? – kérdezi sutogva Sethos. A lovak göröngyre futnak az úton, és neki is meg kell kapaszkodnia a szegélyben.

Tarik az előttük haladó aranylemezekkel borított szekérré szegezi a tekintetét. A szekérré, ami végső úti célja felé viszi a király holttestét, a Királyok-szurdokába, ahol végre ismét az édesanyjuk mellett nyugodhat.

– Hosszú évekig megmarad majd – feleli Tarik halkán, tudva, hogy meg kell nyugtatnia az öccsét. – Addig biztosan, míg megtaláljuk a halál gyógyírját.

Sethos bólint, mintha igazából ezt szeretne volna kérdezni. Ha az öt királyságban van valaki, aki vissza tudja fordítani a halált, akkor a Gyógyítók azok. Más királyság még csak a közelében sem jár a Gyógyítók tudományokkal kapcsolatos fejlett tudásának, amit itt gyűjtöttek össze az évszázadok során. Amint a király utoljára vett levegőt, Tarik máris megduplázza a Líceum rendelkezésére bocsátott támogatást a kutatás folytatásához. Mindazt, amit csak el tud vonni az élőkől, erre fordítja majd.

De Rashidi jelentette, hogy az új betegség elhagyta a palota falait, és most a Felsőbbrendű osztály tagjai közt settenkedik. Van, aki előbb hal meg, mint a király, van, aki néhány nappal tovább húzza. Mind szörnyen szenvednek. A családjuk előtt sorvadnak el, elvesztik vérüket és életerejüket.

Ám úgy tűnik, nem fertőző, az urakat ellátó szolgák, és akik közel állnak a beteghez, eddig nem kapták el.

– Különös... – mondja Tarik inkább magának, mint Sethosnak.

Öccse oldalról rápillant. A temetési menet közben beszélgetni tiszteletlenség. Tarik inkább lehajtja a fejét az álszentségre, hisz az öccse alig egy perce tette ugyanezt, bár ügyelt, hogy a többi gondolatát megtartsa magának. Sethos testbeszéde szinte könyörög a magányért és csendért. Rosszul viseli az apjuk halálát, nem örülne, ha megtudná, hogy milyen tünetektől szenvedett a király a halála előtt, és hogy néhányan a királyságban immunisnak tűnnek.

Tariknak nem volt ideje gyászolni. Az apjuk halála óta eltelt napokban a tanács egyik üléséről sietett a másikra. Koronázási ceremóniája rövid, nem hivatalos esemény volt, melyre a népet – és a környező királyságokat – nem hívták meg.

Ha Rashidi nem lett volna, Tarik bizonyára összeroppant volna a nyomás alatt, bár ezt a tanácsadó továbbra sem gondolja így.

– Uralkodónak születettél – erősködött. Szilárdan hitt ebben, de Tariknak nem volt ideje kijavítani az apja – és most már az ő – megbízalmasabb tanácsadóját. Arra sem szánt időt, hogy rendesen egyen. Erre a tényre most emlékezteti is a gyomra, méghozzá hangosan.

Sethos olyan szűrős szemmel néz rá, mintha szándékosan csinálta volna, mintha a menet útvonala mellett egybegyűltek meghallhatták volna óbégatásukon és sírásukon túl, ahogy a szekér elhalad.

Felsőhajt. Sethos harcban vezeti le a szorongását, ahogy mindig is, és valószínűleg ürügyet keres, hogy összetűzésbe keveredhessen a bátyjával, akár király, akár nem. Tarik tudja, hogy ha az öccse végig tud csinálni egy nyilvános szereplést botrány nélkül, már szerencsésnek mondhatja magát. Sethos hangulata rendszerint úgy ingadozik, mintha zsanéron függene. A búskomorságtól a felhőtlen boldogságig pillanatok alatt képes eljutni. És előbbi szinte mindig indulatosságot is jelent. Amennyire Tarik tudta, ez volt öccse egyetlen hibája, de ez épp elég gyötrelmes tudott lenni, még a tanítói is panaszkodtak emiatt. De az apjuk sosem tartotta pórázon Sethost. És Tarik sem fogja. Nem számít, mennyit morgolódik miatta a tanács.

Hagyni fogja, hogy az öccse a maga módján gyászoljon. Feltéve, ha most ökölbe szorított keze ma nem találja állon őt.

5.

S E P O R A

NEM VAGYOK UTAZÓS FAJTA – JELENTEM KI MAGAMBAN, amikor két óra leforgása alatt másodszor állok meg megdörzsölni sajtó lábamat. A vádlim ég a küzdelemtől, mert minden nehéz lépésnél úgy kell kiásnom a lábam a homokból. Három napja nem ettem. Egyetlen almáért vagy darab füstölt húsért annyi spektóriumot adnék, amiből meg lehetne építeni az egyik legendás theoriai piramist. Megint elfogyott a vizem, vagyis le kell merészkednem a Nefari folyó partjára megtölteni a kulacsomat.

A folyó tekergőző vízkígyó: néhol kiszélesedik, néhol összeszűkül, egy ideig egyenesen folyik, aztán kanyargó folyamává válik, melynek örvények látszanak a felszínén. A víz néha barnán és sárosan halad, és van, hogy mélyvörössé változik. Csak ott veszek ivóvizet, ahol tisztának tűnik, és nem csak azért, mert ott jobb az íze.

A Nefari folyó a Paranik otthona. Apró, uszonyos lények úszóhártyás kezekkel és az emberéhez hasonló arccal, amik emberhúsra vágynak. Még sosem láttam egyet sem, de rémálomba illő történeteket hallottam róluk.

Serubelben a szülők úgy figyelmeztetik gyermekeiket a veszélyekre, hogy elmesélik nekik Ragan történetét, a fiúét, akinek volt mersze egyedül úszni a folyóban. Miközben csúfolódó

barátai a partról figyelték, ő átúszott a vízen, és ügyelt, hogy ne fröcsköljön túlzottan, mert félt, hogy felriasztja a Paranikat, és észreveszik a jelenlétét. Még így is, épp mielőtt átért volna a túlsó partra, eltűnt a víz felszínéről – mintha lerántották volna. Pillanatokon belül két Parani ugrott a part felé, ahol a többi gyerek sikoltozva állt, és egyetlen erős lendítéssel rájuk dobták Ragan egész csontvázát. A csontok recsegeve értek földet a lábuknál. Az egyetlen húsdarab a haját a koponyáján tartó bőr maradt.

Ez jár a fejemben, miközben a folyó felé tartok a kulacsommal. Egyszerre félek és érzem magam ostobának és babonásnak. Pár lépésre a parttól körülnézek, és előhúzó a kardomat. Ha egy Parani meg akar lepni, ám legyen, én is meglepem. Egyik kezemben a karddal, másikban a kulaccsal megteszem az utolsó lépéseket a folyóig. Leguggolok, és megtöltöm a kulacsot. A víz meleg és kellemes, és minden akaraterőmre szükségem van, hogy ne igyam meg, amint annyi gyűlik össze, hogy belekortyolhassak. Tekintetemet nyugtalanul a mellettem csobogó folyóra szegezem, árnyalakokat keresek a felszín alatt, csobbanást és mozgást felette.

Nem látok semmit. Hosszú másodpercekig állok és nézem a hullámokat, az áramlatot, a vizet, ami elválaszt a túlparttól. A félelmem úgy múlik el, mintha elragadta volna magával a folyó. Ragan története egyszerűen nem lehet igaz. Néhány percnél több kell ahhoz, hogy lecsupaszítsák egy fiú húsát, és ha a Paranik ilyen ragadozók, miért nem ettek meg soha mást? Biztosan nem azért, mert a gyerekek engedelmeskedtek a szüleiknek és távol maradtak a folyótól. Ráadásul ismerek egy inasfiút, aki a Védelvezőket idomította, és csuromvizes hajjal és ugyanolyan csatáros ruhában tért vissza Odalentről. Egyszer meséltem Aldonnak a fiúról, mire közölte, hogy a fitalemberek néha teljesen összekeverik, mi a bátorság és mi az ostobaság. De nem tagadta, hogy a fiú úszott a Nefariban, mikor Odalentről járt.

A Nefari vize itt tiszta, tele kerek kavicsokkal és apró vízi növényekkel, amik úgy néznek ki, mintha hínár nőne köztük. Jól esne megfürödni. Szappanom nincs, de az iszappal ledörzsölhetném magamról a por nagyját, és a hajammal is könnyebben boldogulnék nedvesen. Nagyon ráférne az is, hogy újrafonjam.

Magamnál tarthatnám a kardomat, és figyelhetnék. Olyan csendes lennék, mint a felhő. És végre tiszta lennék.

Leteszem a bőrtáskámat, és mellé a vizespalackomat. Kockázatos meztelenül fürödni. Azon kívül, hogy idegenek is megláthatnak, menekülni is nehéz lenne abban a valószínűtlen esetben, ha a Paranik megtámadnának. Már persze, ha élve kijutok, ami, ha hihetek Ragan meséjének, igen valószínűtlen. És, hát igazság szerint a ruháimra is ráfér egy alapos csutakolás, és ha most elintézem, lesz ideje megszáradni, mielőtt hideg lesz. A theoriai sivatag nappal kopár, kegyetlen és száraz, de éjszaka válik csak igazán gyötrelmessé. Éjjel jönnek elő a mászó, csúszó és repülő lények, és a levegő olyan hideg, hogy látszik a lélegzet a holdfényben.

Mindezek ellenére meggyőzőm magam, hogy a fürdés jó ötlet. Nemcsak jó ötlet, de mindenképpen szükséges. Csak rongyosra járt cselédcipőmet veszem le. A cipőt, amit arra szántak, hogy kastélyok padlóján járjanak vele, hidakon és talán a szerpenek istállójában, de nem arra, hogy napokig róják a Hontalanok-völgyét, vagy egy forró sivatagot szeljenek át benne, melynek apró homokszemei rátapadnak a lábfejemre, a lábujjaim közé, vörösre dörzsölve a bőrömet.

A víz először csípi a sarkamon megjelent hólyagokat. Óvatosan kidörzsölöm a homokot a nyílt sebekből. Megkönnyebbültén felsóhajtok, ahogy a fájdalom enyhül, és a lábam kezdi megszokni, hogy szabad. A kavicsok simák és kellemesek, ezért nemsokára teljesen alámerülök, élvezem, ahogy súlytalanok érzem magam, nem nehezül rám a testem és a végtagjaim szörnyű terhe, amiket napok óta vonszolok.

Lassan gödröt ások a kavicsok alatt, és eljutok a dagonyás folyófenékre, aztán fogok egy marék durva iszapot. Először az arcomnak esem neki: vadul dörzsölöm, míg már biztos vagyok benne, hogy ragyogni fog a déli napsütésben. Ezután a karomat, lábamat és nyakamat mosom le, vigyázva, hogy ne kerüljön sár a ruhámba, aminek alapos csutakolásra van szüksége, és több időt is töltök vele, mint amennyit a bőrrömmel. Szolgálóruhám levendulaszínű vászonból van, és szerencsére a meleg vízben egész könnyen lejön róla a sár egy kis dörzsöléssel és csavargatással.

Elégedetten és felfrissülve kibontom a hajfonatomat, és valami könnyebben kezelhetővé rendezem. Épp amikor a helyére rögzítem a végét, egy hatalmas csobbanás riaszt fel hiúságomból, mindössze egy szerpennyi távolságra. Belém nyilall a rémület, ahogy elképzelem, hogy egy hatalmas uszony épp akkora fodrozódó gyűrűt teremt a vízben, mint ami előttem van. Valami nagy volt. Valami, ami már *nincs ott*, valami, ami most már *itt* lehet.

Egy részem ki akar szaladni a folyóból, milyen hamar csak tud, eltávolodni a vízfodroktól. A másik felem tudja, hogy hiba lenne. Menekülésem hangos zajával csak magamra vonnám a figyelmet.

De az is zajjal jár, ahogy reszketek a vízben, hiszen a félelemtől vacog a fogam, a torkom pedig összeszorul egy kétségbeesett sikoly körül. Ezeket nem tudom elhallgattatni, már nem tudom irányítani, úgyhogy ha már hangos vagyok, akkor aközben leszek, hogy a biztonságos folyópart felé tartok. Már meg sem próbálok tovább csendben maradni. A kardomat a vízben hagyom – jaj, egyáltalán miért vittem magammal? –, a part felé csörtetek, és...

Egyenesen nekirohanok a legnagyobb férfinak, akit valaha láttam. A fejem még a válláig sem ér. Ahol a víz az én derekamig ér, neki az ágyékáig. Mivel a nap a háta mögött süt, csak hatalmas alakját tudom kivenni. De amikor a feje fölé emeli az öklét, felismerem. És várom az ütést.

6.

T A R I K

SETHOS FELLENDÜL AZ ERKÉLYKORLÁTRA, ÉS HÁTát az oszlopnak támasztja. Szőlőszemet pottyant a szájába, és olyan édes pillantást küld Tarik felé, ami egy gyümölcsnek is elég lenne. Különös érzés a testvérét a királyi fogadótermekben szórakoztatni, ott, ahova Sethos sosem léphetett be. Itt hozzák a döntéseket, tervelik ki a háborúkat, tárgyalnak a békéről. Nem kisfiúknak való hely. Legalábbis néhány hete még így volt.

– Tudod, mi segítene ezen a sok feszültségen – szólal meg Sethos egy idő után.

– Én semmiféle feszültséget nem éreztem – feleli Tarik szórakozottan, és félretesz néhány irattekereszt, hogy újabbat nézzen át az asztalnál, ahol ül. Nem csoda, hogy az apja mindig elfoglalt volt, és még az ágyba is magával vitte az elintéznivalókat esténként.

– Lehet, hogy felismered a hazugságot, bátyám, de hazudni, azt biztosan nem tudsz. Mindegy, azon tűnődtem, mennyi stressztől szabadítana meg egy látogatás az új hárememben.

– Az az apám háreme, és nincs benne semmi újdonság.

– Most már a te háremed, Tarik.

A hárem. Az összes felelősség és kötelesség közül, ami Tarikra szállt, Sethosnak a hárem a legfontosabb. Egy hárem

gyönyörű nőekkel, akiket etetni kell, és ez már maga is teher, ha Tarikot kérdezik.

– Túl fiatal vagy, hogy hárembe menj, még ha meg is tudnám változtatni a törvényt, hogy mehess. – De a törvény az, és mindig is így volt, hogy csakis a király láthatja a királyi háremet. A király és az eunuchok. Amikor Tarik azt kérte, hogy oszlassák fel a háremet és eresszék szélnek a nőket, Rashidi csak nevetett. Úgy tűnik, ha király az ember, presztízskérdés, hogy háremet tartson.

– Rashidi azt mondja, még nem is jártál ott. Kötelességed megtekinteni a saját háremedet – közli Sethos kissé duzzogva.

– Most nem akarok kötelességekről beszélni. Sem háremekről.

– Mindig is fura gyerek voltál.

– Te pedig mindig utálatos.

– A fiú, aki az apjára ütött – vigyorog Sethos.

– Ez tökéletesen igaz. – Apjuk nem a diszkréciójáról volt híres, és madarat lehetett vele fogatni, amikor rájött, hogy Sethos ugyanolyan indulatos. Zökkenőmentes volt a kapcsolatuk.

Ez Tarikra és az apjára már nem annyira volt igaz. Nem arról volt szó, hogy a király azt szerette volna, ha örököse jobban hasonlít másodszülöttjére. Felismerte és elfogadta, hogy különbözőek, de Tarik mindig úgy érezte, hogy nem elég az apjának, még a maga módján sem. Rashidi szerint azért, mert Tarik annyira hasonlított az anyjára, hogy fájdalmasan emlékeztette Knosi királyt a halálára. Tarik anyja Lingot volt, és nagy hasznára volt apjának az udvarban. Ő képezte ki Tarikot, miután felfedezték a tehetségét, de amikor három évvel Sethos születése után meghalt, a Líceum vette át az oktatását. A király büszke volt Tarikra, ezt el is mondta, és a fia tudta, hogy igazat szól. De mindig az volt az érzése, hogy többet is tehetne.

Hogy több is lehetne. És ezzel talán apja sem vitatkozna.

– Hallottad, hogy a serubeli hercegnő lezuhant és meghalt? Hogy is hívták? Nagar? – kérdi Sethos.

– Rashidi tájékoztatott – bólint Tarik. Úgy hallotta, szörnyű baleset történt. A lány valahogy leesett a repülő jászágáról Odalentre. A Nefari folyó állítólag a közelben folyt, és végül elsodorta az áramlat, a holttestet pedig sosem találták meg. A lány a pletykák szerint ott leselkedő Paranik felséges eledele lett, és Tarik nem hibáztatta őket ezért.

Rashidi küldetett vele egy karaványi részvétajándékot, bár a serubeli király nem fejezte ki együttérzését Knosi király halála kapcsán.

– Nem vagyunk barbárok – emlékeztette a tanácsadó. Nem mintha Tarik ellenezte volna a részvétnyilvánítást, de egy egész karavánt küldeni egy olyan hercegnő miatt, akit még csak nem is ismert? A helyzet az, hogy a legtöbben sohasem találkoztak vele. Remetének vagy sznobnak képzelték el. Bár tragikus véget ért, Tarik akaratlanul is a katasztrófa következményeire volt kíváncsi. A hercegnő halála óta a serubeli király nem kereskedett a spektóriumával, és Theoria sok mindenben támaszkodott az elemre, többek között a Gyógyítók kutatásaihoz volt rá szükségük.

– Állítólag gyönyörű volt – nézett fel az égre álmodozva Sethos. – Az a hír járja, hogy az apja a szépsége miatt nem engedte ki soha a királyságából. Hogy azt tervezte, férjhez adja Hemut királyához, és ezért rejtette el a többiek elől, meg hasonlók.

Tarik mérlegeli a pletykát, latolgatja. Néha a másodkézből származó információk igazságát is meg tudta állapítani, de nem mindig. Általában attól függött, hogy az, aki átadja az üzenetet, mennyire hiszi el. És Sethos nagyon el akarta hinni. Tarik a fejét rázza.

– Azt elhiszem, hogy gyönyörű volt. De nem hiszem, hogy a király ezért tartotta maga mellett.

Ez kíváncsivá teszi Sethost. Felegyenesedik, és újabb szöveget pottyant a szájába.

– Hát, szerinted miért?

– Talán nevetlen volt. Vagy javíthatatlanul ostoba.

Sethos nevetésben tör ki, felriasztva néhány madarat a háta mögött az erkélyen. Tarik hálás ezért a hangért. Az öccse mostanában nem volt önmaga.

– Nem mindenki lehet olyan okos, mint te, bátyám – válaszolja Sethos.

– Ha nekem lenne egy javíthatatlanul ostoba lányom, én is elrejténém a világ elől.

– Kétlem, hogy te képes lennél ostoba lányt nemzeni. De ha már örökösökről beszélünk, tervezed, hogy hamarosan megházasodsz?

Tarik majdnem felhorkan. Alig bír el az uralkodással, most meg azt várják tőle, hogy mindemellett egy feleséggel is foglalkozzon?

– Te tényleg képtelen vagy a nőkön kívül másról is beszélni?

– Van érdekesebb a nőknél? Egy napon, bátyám, egy nőtől elakad a lélegzeted, amint meglátod, és megérted majd, hogy nekünk, többieknek miért csak rajtuk jár az agyunk.

Tarik ezt erősen kétli, de időpocsékolás Sethossal a nőkről vitatkozni.

– Talán érdekelnek téged a királyság ügyei?

– Harcos vagyok – forgatja a szemét Sethos. – A politikát meghagyom neked.

– Apánk betegsége mindkettőnket érint, Sethos.

Öccse elgondolkodva hátradől. Az apjukat most vitte el egy kór, amit a nép csendes pestisnek hív. Tarik legalább azt tudja, hogy Sethos ezt komolyan veszi.

– Különös, hogy az Alantasokra nem hat – töpreng Sethos.

– Talán olyan étel okozza, amihez ők nem juthatnak hozzá, ami túl drága az asztalukra. Vagy a serubeliek immunisak.

– Ami azt illeti, a Gyógyítók mindkét elméletedet vizsgálják. Egyiket sem zárták ki. Egyelőre nincsenek válaszok.

– Az emberek nem téged fognak hibáztatni. Mármint a pestis miatt.

Ahhoz képest, hogy nem Lingot, Sethos néha egészen jól látja a dolgokat. Tarik pontosan erre gondolt. Ha nem találja meg a pestis ellenszerét, az emberek elhagyják Theoriát. Máshol nagyobb biztonságban érzik majd magukat, ha azt hiszik, hogy a királyuk nem tudja megvédeni őket. És minden darabokra hullik majd. Minden, aminek egyben tartásáért az apja olyan keményen dolgozott. Mindaz, aminek létrehozásáért és felépítéséért az ősei olyan keményen küzdöttek. Tényleg véget érhet minden egyetlen rossz király miatt?

Tariknak eszébe jut az összes történelemórája a barbár Serubelről. Réges-rég szörnyű királyok hosszú sora követte egymást, és ez vezetett a négy környező királyság létrejöttéhez. Persze Theoria vált külön először, amikor a király főtanácsosa, Vokor – akit ma már az egyik első Tehetségesnek tartanak, és valószínűleg Lingot volt – elmenekült a királytól, és megalakította saját kormányát az üres, ám kissé zord és lakatlan sivatagban. Miután Ailan hercegő meghalt, és Vokor háborúzni kezdett Serubellel, más csoportok is elszakadtak az egykor nagy királyságtól. Wachuk lett a menekültek táborhelye, akik a fák közé menekültek, Theoriától délre. A Nagy Háborúban átélt vérontás és veszteségek után inkább a spirituális életet választották; a tüzet imádták istenükként, és áldozatként éjjel-nappal tűzoszlopokat égettek. Már nem is szavakkal kommunikáltak, ragaszkodtak hozzá, hogy a tettek többet mondanak a szavaknál és az azokban rejlő csalárdságnál. A mai napig kézjeleket és primitív nyelvcsettintéseket használnak.

Pelusia is a Nagy Háború után alakult meg. A dölgyfős serubeli király megjutalmazta legfőbb tábornokát a csataterén mutatott kiválóságáért, és neki adta Pelusia tengerparti vidékét, egy óriási területet a hatalmas északi óceán mellett. Bár Pelusia leginkább magába zárkózik, viszonylag baráti kapcsolatban áll Serubellel. Magar hercegő édesanyja Pelusiából származik, ha Tarik jól emlékszik. Pelusia a hajók és más tengeri szerkezetek építésben való jártasságáról ismert, és legszí-

vesebben idegen országokkal kereskedik az óceán túlsó felén, bár halkonzerváló üzemei készítik a Serubelben fogyasztott étel nagy részét.

És persze ott volt Hemut jégkirálysága. Egy olyan család alapította, akik a serubeli király elnyomása alatt eltöltött túl hosszú idő után szerettek volna javítani életkörülményeiken. Az a bizonyos király – Tarik úgy emlékszik, hogy Hibbant királynak hívták – szándékosan éhezette a népét, és rendszeresen velük etette meg a Forrázókat – kedvenc tűzokádó szerpenjeit –, pusztá szórakozásként. A nagy Hemut klán meglátta azt a lehetőséget, amit a többi polgár vagy nem vett észre, vagy nem voltak elég bátrak megpróbálni, és a jeges területet nyaralóhellyé tették más királyságok lakói számára. Először csupán kevés sikert értek el, és sokan belepusztultak a jeges vidék rideg körülményeibe, de idővel megvetették a lábukat, és magukévá tették a gazdátlan jégföldet. Végül a környező királyságok kereskedői döntöttek úgy, hogy inkább a jeges paradicsomban élnek, a látogatóktól szerezhető vagyon csábításának engedve, minthogy hazatérjenek.

Sőt, a Theoriában élő Felsőbbrendű réteg is rendszeresen ellátogat Hemut területére pihenni és szórakozni, amikor a nyári forróság túl perzselő számukra. Spektóriummal fizetnek a szállásért, ami segít, hogy Hemut belső barlangjai melegek és kényelmesek maradjanak.

És mi történik, ha nem lesz több spektórium, amivel a Felsőbbrendű réteg kereskedhet?

– Ha a Felsőbbrendű réteg nem boldog – mondja Tarik inkább magának, mint Sethosnak –, vagy ha fenyegetik őket, magukkal viszik mindenüket, és a mi gazdaságunkat is. És nekem nem lesz hatalmam megállítani őket. Már az is baj, hogy a spektórium ára megugrott, mióta Serubel nem kereskedik vele többé. Már csak a Felsőbbrendű réteg engedheti meg magának, ők pedig zúgolódnak a drágulás miatt.

– A Felsőbbrendű réteg mi miatt *nem* zúgolódik? – horkan fel Sethos.

– A lista igen rövid, öcsém – sóhajt Tarik.

Sethos leugrik az erkély korlátjáról, és nyújtózik egyet. Rengeteget nőtt a Líceumban töltött évek alatt. Tizenöt éves, teste mégis egy férfiéra hasonlít, nem egy fiúéra.

– Vissza kell ténnem a Majai mentoraimhoz. Hiányoznak a mindennapos győzelmek. Te pedig unalmas vagy, mint mindig.

– Úgy érted, elfoglalt vagyok, mint mindig.

Sethos vállat von, és az ajtó felé indul.

– Gondold át, hogy megengeded-e nekem, hogy ellássam a hárem szükségleteit, jó?

– Add át a tanítóidnak szívélyes üdvözetemet, Sethos!